

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection](#)[Mythologiae libri decem, Venise, Segno della Fontana, 1567](#)[Collection](#)[Mythologia, Venise, 1567 - Livre VIII](#)[Item](#)[Mythologia, Venise, 1567 - VII, 11 : De Medusa](#)

Mythologia, Venise, 1567 - VII, 11 : De Medusa

Auteur(s) : Conti, Natale

magis formidandas esse viro bono ac prudenti, voluptatum titillationes, quam hostium minas. Quippe cum nulla sit ciuitas tam felix, nullam tam potens regnum, ulla tanta tamque aëta vel naturæ, vel amicitie coniunctio, nulla tam firma præsidia, quæ libido & intemperantia non possit infringere; omnium siquidem libidinum, omnisque lascitiæ causes, ærumnæ, exilia, egestas, præsentiumq; bonorum iacturæ sunt comites. At nunc de Medusa dicamus.

De Medusa.

Cap. XI.

10

Medusa etiam ob libidinem & Veneris immoderatum desiderium acerbissimam Deorum iram in se conuertit; cum vel in templo Mineræ Neptunum passa sit. fuerunt complures hoc nomine vocatæ mulieres, nam & vna ex filiabus Priami, & vna ex Stheneli ac Nicippes Medusa vocata est. at ea, quæ celebratur à poetis, vt ait Paus. in Corinthiacis, filia Phorci fuisse dicitur: cuius quæ fuerit mater non constat, cum quidam marini cuiusdam monstri filiam fuisse inquirant. Propter violatum igitur templum, cū piaculum ibi commissum fuisset, irata Dea ne tantum scelus inultum esset, comam primum, propter cuius pulchritudinem Neptuno placuerat, in serpentes conuertit; deinde dedit illi hanc vim, vt quicumque illam aspiceret, fierent lapides; quod innuit Ouid. lib. 1. de Ponto;

20

Ipsa Medusa oculis veniat licet obuia nostris;

Amitcet vires protinus ipsa suas.

Deinde cum multos homines in lapides verteret, & ingenti clade populos iuxtam Tritonidem paludem habitantes afficeret, Deorum misericordia Perseus Iouis Danæq; filius ad eam obtuncandam mittitur. Ille acceptis à Mercurio talaribus & salcato ense, à Pallade scuto, vnico icu caput eius amputauit, quod postea gestauit Pallas suo scuto affixum. Dionysiocles Andromedam ceto expositam à Perseo liberatam fuisse scribit, cum is ostenso capite Medusæ cetum in lapidem vertisset. at Itacius non eam fuisse causam Medusæ calamitatis commemorat, sed Medusam inquit fuisse Pisdæ omnium mulierum suæ ætatis pulcherrimam, quæ cum magnopere capillorum pulchritudine præsertim gloriaretur, seq; vel Pallade pulchriorem affirmaret, aueretque de forma vel cum Dea contendere, Pallas Perseum ad illam misit, Gorgonemque monstrauit in pictura Sami, vbi ciuitas fuit ex illa re Diæterium vocata. Verum vt ad Perseum redeam, qui superius missus fuerat Deorum misericordia ad illam obtuncandam, quia multos homines in saxa conuerteret, Perseus primum ad Pephirado & Enyo Phorcidas vocatas accessit, quæ vetulæ erant à natiuitate, & Gorgonum sorores. Ab illis igitur vnicum oculum, quo illæ vicissim utebantur, & vnicum dentem mutuo accepit; neque prius illis reddidit, quam ad Nymphas ipsum deduxissent. tum acceptis calceis volueribus nympharum, & pera siue sacculo, galeaq; Plutonis, & adamantina falce Mercurii, & speculo Palladis volans ad Tartessum ciuitatem Iberiæ ad ipsas Gorgones peruenit: quæ capita habebant serpentibus implicata squammosis, dentes quanci sunt magnorum aporum, manus ferreas, & alas, quibus volabant. sic igitur ad has volauit Perseus, quas dormientes inuenit: atque Medusæ caput in speculo auersus inueniens Pallade manum dirigente amputauit. Ex capite Medusæ desecto Pe-

30

40

K k k

galus

gafus alatus equus repente profiliit . tum graüter ferētes reliquæ sorores
ac lugentes sibilum è multitudine angulum ingentem emittebant , vnde Pal
las legem tiliarum multarum capitum vocatam antiquitus excogitauit . at
Perseus caput amputatum in peram coniectum super humero à tergo ferens
gestauit ad Palladem . sic autem illius formam descripsit Hesiodus in Scuto ;

Εὐδ' ἢ δὴ δάδαμον δαδάει τίαι , ἰπὸτα σφραγίσαι .
εὐδ' ἢ ἐπιφάνει σάκισι ποίσι , εὐδ' ἰκίαι αὐτῶν .
Δαίμα μίγα φρέσασ' ἰπὸν εὐδαμὸν ἔστρεκτο .
Τῶι γάρμιν πολέμαρ τῶνδ' ἰκάντι ἀμφιπόνηε ,
χρῆσται . ἀμφὶ δὲ πιατὶ ἔχχι πηρίνετα πίδαλα .
ἄρσται δὲ μιν ἀμφὶ μολαίδουσι ἀπ' ἰκάντου .
χάλαται ἰεὶ τλασμέντοι , εὐδ' ἀσπὶ σῆμα ποτῶντο .
παῖ δὲ μεταφρίστω ἔχχι κάρη δέουσι πολέμαρ
Γοργῶν . ἀμφὶ δὲ μιν κίβωσι δῖος δαίμα ἰδέσθαι
ἀρσφίαι . δέσσαντι δὲ κατεριῶντι φασηί ,
χρῆσται . δῶν δὲ πιατὶ κρεαίφιστοι ἀκάντοι
κτ' ἀίδου κωίη σπῆντι σφῆρα ἀπὸδ' ἔχουσα .
αὐτῶι δὲ σπῆνδουσι κτ' ἰβρίσται ἰκίαι
σφραγίσαι δαδάδοι ἔστραίνουσι . τῶι δὲ μιν' ἀσπὶ
Γοργῶν ἀπλῆνδουσι κτ' ἰβρίσται ἰβρίσται .

10
20
30
Hic aderat Danaes proles clarissima Perseus.
Nec tangebatur enim scutum pede ; nec procul idem
Distabat . nusquam stabat , mirabile dictu .
Sic Deus ignipotens ex auro fecerat illum .
Huic alata pedes imos talaria nescunt .
Ferreus ast humeris loro suspenditur alris
Ensis : & ille animo velocior aera transit .
Gorgonis horribilis monstri cui terga grauantur
Pondere ; circum ex argento , mirabile visu ,
Sacculus hoc habuit . claudebat simbria vellem
Aurea , Plutonis galea caput ipse tegebat
Obscura , steterat nox illam plurima circum :
Filius at Danaes Perseus mira arte timenti
Factus erat similis , properantiq̄q̄ : horrida monstra
Gorgonea à tergo , similesq̄q̄ sequentibus illum .

E sanguine igitur Medusæ de collo defluente natus est vocatus Chrysaor , &
Pegasus , & è guttis distillantibus ex ipso capite , varia serpentum genera , ut
fabulati sunt antiqui . id caput suo clypeo Pallas affixit , & gestare consue
uit , ut testatur Euripides in Rheso hoc pacto ;

40
Γοργῶν δ' ἄρ' ἀπ' αἰθέρι δαίαι
καλῶν μετῆναι ἰκκίαισι πηρίδουσι ,
πολλοῖσι τῶν κἀδουσι ἰατῶν φῆδου .
Gorgo Deæ est ab Aegide
Ex xte equinis est ligata frontibus ;
Multis timorem personat tinnitibus ,

Alii tamen maluerunt affixum fuisse Gorgonis caput iis armis , quibus pe
sus tegetetur , quàm clypeo ; qui pectoris integumentum Gorgonium vo
caunt , ut esset formæ eius , quæ de forma ausa fuit contendere , comparatiu .

Hæc

Hæc ea sunt, quæ de Medusa memorantur fabulosè, quæ cum sola mortalis
 esset è Gorgonibus occisa est, nunc cur hæc sint ficta inquiramus. Paus. in Co
 rinthiacis eadem Medusæ ad historiam traduxit, ubi inquit eam fuisse filiam
 Phorci, quæ mortuo patre regnum ab illo acceperit eorum populorum, qui
 ad Tritonidem paludem accolunt, solitamque in venationes & pugnas cum
 iis populis, quibus imperabat, exire. Verum cum lectissimis Persei copiis,
 quas ille ducitabat ex Peloponneso, obuia fuisset, in acie noctu per insidias
 in castris trucidata est, cuius vel mortuæ pulchritudinè admiratus Perseus,
 ut omnibus esset spectaculo, præcisum caput in Græciam portauit, quo viso
 homines admirati dicti sunt in lapides conuerti. Non desuerunt tamen qui
 in Africæ bestias esse admirabilis & inuitæ formæ inquirant, & inter illas
 feros homines: atque Medusam vnam ex illis fuisse, quæ procul à suis gre
 gibus aberrans ad paludem Tritonidem peruenerit, quæ illius accolæ gra
 uis clade affecerit, donec à Perseo adiuuante Minerua, quia homines eius loci
 sacri Mineruæ putabantur, occisa fuit. At enim nihil horum, quæ hæcenus
 dicta sunt, dignum esse videbatur, quod transmitteretur ad posteros, nisi
 quæpiam præclarior & utilior subesset sententia. Quid ergo est? cum pul
 cherrima esse diceretur omnium mulierum Medusa, quid prohibet illam vo
 luptatem aut libidinem censerî? est enim vis illa voluptatum ut & Deorum
 cultus, & omnis humanitatis, & officii, omnisque utilitatis nos obliuisci co
 gat, si illarum arbitrio nos dedamus: quare cum homines inuites rebus cæ
 teris efficiantur præclare dicti sunt in lapides soliti conuerti. Alii super
 bix & arrogantix, & temeritati vim Medusæ attribuerant; quare duplex est
 de illa sententia, quod ob libidinem Dæ templum profanauit scilicet, &
 quod de pulchritudine capillorum ausa sit cum dea contendere. nam qui
 superbia & petulantia nimis esseruntur; illi nullam neque hominum, neque
 Deorum habent rationem. illi cum cæteris omnibus, tum sibi maxime sunt
 inuites & in lapides conuertuntur; quare & superbiæ & libidini illa vis tri
 buitur, admonemur igitur per hanc fabulam ut libidinem fugiamus, cum il
 la sit & Diis inuisa, & nobis iniucunda denique; ut superbia ne nimis essera
 mur, quoniam omnis temeritatis vindex est Deus; ut quæcunque bona ha
 beamus, à Deo esse putemus, qui omnium bonorum solus est autor & largi
 tor: quare si quis ob illa quæ à Deo acceperit, vel nimis gloriatur, vel etiam
 Deum contemnat, id totum, quod à Deo habuit, auferetur ab eo, & tantum
 malorum cumulum, quantum erat pristinorum bonorum, accipiet. Sic enim
 cum prius omnium oculos Medusa in se conuerteret ob insignem corporis &
 capillorum pulchritudinem, siue, ut verius dicam, ob pristinam felicitatem, post
 quam coma in angues conuersa est, omnes ab illa oculos auertebant. nam
 cum fortunæ vis & aura benigna aspirauerit, magna circumllat vndiq; ami
 corum, & coniuictorum copia: at si Deus fortunæ cursum auerterit, omnes
 & amici & coniuicti celeriter auolant, multi que qui intimi antea fuerant,
 cum nobis occurrunt, oculos auertunt. ad hæc igitur vitia reprimenda con
 fictam fuisse ab antiquis Medusæ fabulam ego crediderim, at non ob eam
 causam, quæ superius dicta est, at nunc de Gorgonibus dicatur.

De Gorgonibus.

Cap. XII.

GOrgonum vero duplex est ordo, cum omnes sint natæ ex iisdem paren
 tibus, quibus etiam Medusa; è Phorco scilicet, & Ceto. Aliæ vero earum

K k k a rum